

Hvězda na šedoazurové pláni
dnes ráno mihla se
a chtěla abych se jí dotkl
hladil ji ve vlasech
Vzňal se pak obzor v mlze
a hořel studeně
stal jsem se Inuitem v Grónsku
a harpunoval tuleně
A přinesl jsem čerstvé maso
svým ženám do domu
svým dvěma milovaným ženám
dětem
a nikomu

Óda na umělou blondýnku

Gong

umělá blondýnka rozřízla nádraží
aby se proměnilo na soutěsku
s bílými havrany
Má stehna velmi přímočará
jak delta do moře
Je ze sněhu a z bílé touhy

Umělá blondýnka
má fjordy v rukou
vlasy z perleti
a smí být také někdy krásná
na hranici vkusu
pokud je fenou z klenby
starostlivou matkou mláděte
či ženou na rozhraní
bdělosti a bělosti

Umělá blondýnka
plastová číše na sperma
v zašlém mramoru nádraží a špíně
umolousaných lavic
Perla perel
bílá jak polárkový sen
jako poluce na sněhu

za polibek

rarach z modrýho závěsu
svý modrý ovce pase
a Ty mu svoje tělo
tak trochu vlastně jeho
nabízíš ráda
zdá se

Na temný naftě pak svitne srp
zlatejch vší kolem roje

a ty se zavřeš
zavřeš se
zavřeš se do tmy

zavřeš

Ráno - pot

skřivání skřípání

ráno - pot

starej plot

kosopleský ptačí let

Svět

ve skle prosvit za roletou

s realitou napůl jetou

Les

Dnes:

vypreparovaný les!

Loajálních stromů řady

kláda...

klády...

odřenin

motorová pila

benzín pila

vyřezala zub

a zřítíl se dub

a za silnicí:

Vířská přehrada

zabetonovaná zahrada

tak bezstarostně si tam žbluňce

a plave si v ní slunce

mihotavé slunce

jak včera tak i dnes

a na Povodí Moravy s.p. sere pes

fén

fén žene mračna

prší do klozetu

líbezná krize

reakce

stigmata vody na chodníku

bože, teče ti bojler

můj přítel
nechal se pohltit
zvrácenou gravitací vesmírné dívky
s hlavou jak lázeňská oplatka
která noc co noc
přibývá nebo ubývá

můj přítel celý čas
líbá nohy
zvrácené vesmírné dívce
vráží svůj penis
do její černé díry
a ona jej pohlcuje drtí
likviduje

...

pračka dělá zvuky
sloni v džungli
na stole
napsáno je životem
včera jsem odstraňoval závorky
a zapomínal přezůvky
dnes se uplatňuji
na trhu
v pokoji
plném prachu
chytám lelky
a polykám hřebíky
klikám na ikony
zvětšuji okna
a chci určitě
smazat složku
smazat vše

...

nádraží
zrůda s železným ocasem
orgie špinavostí
šlachovité nádraží
- bezdomovec co pije
žíravinu z vlastních očí
prolhané nádraží
chčije krev
a vraští čelo

...

Jaký je svět?
Starý a tichý
Hovoří šeptem
hlesá
U řeky chlad
ke kamenům klesá
jen šplouchnou křídla bílého ptáka
Jaký je svět?
A Ty jsi jaká?
Mladá a svěží
Cupitáš pod kamennou věží

Klára v cizím domě

všichni ještě spinkaj

V noci došla baterie

Ubytovna je barák něakejch výzkumníků

V podroušeném stavu jsme k ránu

zatápěli v kamnech

Fakt romantika

Zdalo se mi že jsem chlap

a jsem otěhotněl

...

Muž co měl brýle zarostlé do čela
nevoněl a seděl ve vlaku metra na trase C
Ve směru nádraží Holešovice byly rysy jeho tváře hranaté
a skřípaly o sklo
ale byl nedůležitý

cizinci mluvili japonsky a nevšímali si
a vzadu v rohu dřepěl čert a mluvil podivnou řečí sám se sebou
prskal a pravil
vošukám vaše dcery
vošukám vaše dcery
a reagoval na každou moji
myšlenku
ale ještě se mi nepodíval do očí
a pak jsem vystoupil a on udělal na podlaze vlaku znamení
prošel sklem zavřených dveří a šel za mnou
a hrabal se v koši
a kopíroval moje kroky
a ještě stále to mohl být bezdomovec
ale když jsem ho ucítil za zády
a on se ďábelsky rozchechtal
věděl jsem že je to vyslanec
Ujel jsem

A jednou někdo bušil na dveře mé milé
škrábal a věděl že ona v hrůze a strachu se choulí doma ale nepromluvil
neboť to by učinil člověk
tedy jenom sýpal a bušil

(a vzpomínám si
jak jsem s ní v noci krmil labutě na břehu
a jak starobylé kamenné stěny hovořily
starobylými hlasy z útroh
a jak řeka ve tmě se leskla
a odrážela měsíc neznámé planety)

A jednou se rozezvonil před půlnocí telefon
v novém podnájmu ve starém domě v Nuslích
nedaleko pankrácké věznice
a bylo hrobové ticho
zvedl jsem sluchátko...

...ale byl to můj otec
ze čpavkem provoněného Litvínova
plného černých neomítnutých cihlových domů

...

a labutě byly cihlové
a čouhaly z nich čoudící komíny
a kolem nich tekla žhavá ocel
chladná Vltava
Na cizím plavidle
řetězy svázané sedačky
zvuková souprava
nářadí
černá Vltava
se světly z černého nebe
někde
vedle tebe

už nevím co jsme pak jedli v hospodě
asi utopence

...

Ráno retrofuturisty
začíná západem slunce
do kontejnerů s tříděným odpadem
plných chaosu
a on vstává z postele
aby se trochu prospal
ze zavřených očí
září železné zorničky
a ranní ptáci
ploutvemi čeří večerní hladinu
pouště

...

Neviditelná
to není že nevidíš
Ve tvých kopcích
odstřelují kámen

Neuchopitelná
to není že nechápeš
když voláš mi ubrečená
znovu sněží na vírskou cestu
a bláto z pneumatiky stříká
na promrzlou Svratku

Bylo nebylo
ve Víru sněžilo
svět byla benzínka
a srub
a pole hnědá šedá bílá
a ona v kamnech
plameny
ji ošlehávaly

...

Nad akváriem z bublinek rosl buddha
tlustý a dřevěný
před květináčem
na zaprášeném skle
a pod ním tlusté závojnatky
tlusté a živé
vykulené a plné
levného krmení
a molitan vzduchovadla
okusoval pancéřníček
a kameny z různých krajín
v tiché meditaci s dřevěným a tlustým
životu nebránily a řasám nabízely se
zcela prostě

...

Zase padají mi z huby básně
když je vybíleno
zase slintám do kláves
a ty jsi zase tam
kde ti hřbet rovnají svěrákem
A je čisto a pusto
hlava jako koule z papíru
mi míří na polštář
ale tělo ještě ohlodává zbytky noci

My žijeme v Praze
to je tam
kde slunce žere odpadky
aby zapomnělo
že nevidí

je pohřeb

nebožka babička skládá květy
na zídku
u loučky
kde děda už mnoho let
je opilován včelami

nezapočali jsme žádnou cestu
a nikam se nevrátíme

(cítím koření smrti
a barvu na prstech
jak jsem se dotýkal
nezaschlých rakví)

je pohřeb
byl
a bude

kutulů

jů kutululů
vykřiklo a šklíblo
kotoulivě se hýblo
líbí?
líže si prst a šišle
ňjum
pološeptlo
a odťapalo

...

jaro mě okradlo a obelhalo
studěnění mě nemíjí
kulhání divoké šelmy...

zase je noc
a zase spíš
a zase venku netopýří ticho odbíjí
na bezkový zvon
své nic nic
tiché nic

a neznámý v mé kůži
tak dlouho už
nenaslouchal
skutečným příběhům...

U nás jaro vonělo
květy a pivem
Pod jeho vlivem
jsem byl neustále zamilován
zapleten do větví stromů

(Ale dnes být zaměstnaný
v dinosaurím městě?
být jako v kališti
Umrtven přáním jiných...)

U nás navečer domy
nasákly opilost
chutnaly jako chmel
potácely se domů

domy bombardóny
nafukovaly se
a v tlustých peřinách
staří pupkatí městští
chrápavě oddychovali

U nás v noci
objímal jsem různé dívky
a zbylo mi po nich
labutí dýchání za uši
prsten Nevidíšmě
a trny do krve

Jednou v noci
Kryptumyš bručel do trouby
a žáby kuňkaly
můj pes to nemehlo
zakopávalo o rákos
a já byl jsem puškvorec
ve svitu luny
to byla báseň
kterou vypili komáři z mých žil

po smršti bílých blesků
černé plátno se mi jevilo svítit
u mého domu stojí pršící muž
zpívá mi komorní A
a lepkavá prázdnota teče mu z kapes
neplujte po mých řekách pravil
a preventivně stínal hlavy pampeliškám
to co zde tvrdím
mi roste z nosu a z uší
a cítím to ve dlaních
nebo je to v mém potu na čele
poezie lžím napravila jméno
páv kýhnul v parku
barokní krápníková zed' se otřásla
bubo bubové
se divili

Marnost

Marnost

to slovo opečovávali

leštili

a zase posypali prachem

o nocích chytalo kostnatou rukou pod krkem

a dusilo do zmodrání

jiní ho měli

na zdi zavěšené mezi černými sametovými závěsy

i to byla marnost

Možná že Li-Po

v olivovém háji

vypil to slovo

z misky rýžového vína

a jednou řekla plačící žena

Zabili moje dítě pod horou

a do rakve mu dali

plátěnou pannu

...

a tu v potichu
další noci
vypustil ryby ze sítí
hvězdy mu řekly
svítej
a on na břehu dne
s mokrou holí
a slaným vzduchem
čouhal z pobřeží

nebylo to u moře
ale u psacího stolu
a déšť počal zkrápět
nedomyšlenou silnici

jakási nečekaná euforie
v těchto dnech
neurotransmitterům
asi zase hráblo

...

osamněl jsem se

odpadním potrubím
odtekla s výkaly

mrákoty
slova bez kyslíku

není už o čem psát
má milá
ve šrotu plechový kohout
jsem zakokrhál

Jedno malé pivo v čínské restauraci

Jedno malé pivo
v čínské restauraci
spadlo náhle z nebe
Se mnou se tam vrací

Chutná jak Tereška v trávě
Hloubí mi zlatý důl v hlavě
je jako v dřevě suk
bylina z bájných luk

Pak hořkne zlatým hořem
Když polknu je, jsem mořem

Tak sládnoucí a hořké přece
jak tenkrát Tereška na rudé dece...

(Tohle malé pivo
v čínské restauraci!
Plavali v něm asi
čínští draci...)

vzdávám se

snad se Tě vzdávám
ale jak se to dělá?
snad je to flusání
krve
do popela
snad je to tikání
hodin do zblbnutí
snad cvrnkání
do citů
kapek rtuti

Polhádky

I.

jdou malí oslíčci
kopýtka klepýtka
barevné balonky
popsaná lepítka

kopečky cinkají
zvonečky pnou se
padají z obohy
kapřici Třou se

neříkám pohádky
jestli je neslyší
Anička Janička
jen stromy nejvyšší

možná si v okýnkách
čaroděj princezny
barevným závěsem
zatáhnou svoje sny

maminka říkala
podívej na nebe
hvězdičky měsíček
koukal jsem na sebe

pohádky říkánky
sny plné medu
na copech po vláskách
émbéčkem jedu

II.

špendlíky kolíčky
vlněná klubíčka
příhoda od piva
pod víčka pro strýčka

rdění a stouzení
tahací fouk
na stěně zaprášen
nelesklý brouk

jakoby ve školní
chodbě zas tuhly sny
betonem dusící
v žakovské knížce dny

na nebi koule je
červená poznámka
nenosí přezůvky
pokousal Tománka

svačinu přinesla
v přestávce maminka
kdo ji teď přinese?
jen trapná vzpomínka

stroužky a cibulku
do čočky v oleji
chléb kyslý od včera
rez padá z kolejí

potkal jí cukal vlak
knížka se zelená
křivá věž nad labem
očka máš zasněná

očka mu nepatří
kolují kol
ve skříní kabát
a v kabátě mol

zato však Anička
píše a námraza
po ránu skočila
na trávu Nákaza

Janinka nepíše
napsala medička
sobové utekli
ve finských střevíčkách

v Holandsku Markétka
v žaludku kry
V práci sny Ve snech psi
nevím kdo Jsi

III.

veganka Anička
tofu a chlebíček
kousání fazolky
sejtanu kousíček

v děvet je v posteli
usíná hvězdama
do rána bude za
pastiňák sezdána

v hlavičce řekdvičce
polévka vědomí
vvírátká chrochtají
mrkvové svědomí

ze zelných listů jí
permoník vyskočí
lilek má na hlavě
z mořkých řas obočí

Aničko Veganko
nepapej tlačenu
pozor dej na boty
kup si jen koženku

Aničko Veganko
sojový sních
chrochtají prasátka
kravičky Smích

jiným je v žaludku
těžko a neblaze
krev krávy vpeřů pláč
táhne je k podlaze

řezník už popravil
Ferdu i Pepíka
krůty jsou na háku
břicho se zajíká

na mastné prsty mu
masažky sedají
vnitřnosti ve snu mu
písníčky zpívají

tancuje slezina
s ovarem na bále
řezník má na krku
krvavé korále

na střeše kohouti
sekají ostruhou
půlnoc je za námi
pár minut před druhou

před bílý monitor
krev cáká básnivá
tišeji v zeleň se
obličej zadívá

nevím kde jsi Zase
nevím jak vypadáš
neznám Tě po hlase
nevím co v sobě máš

tišeji tišeji
a trochu zeleně
Anička dobře spí
strom roste po stěně

dýchá a pravdu má
v očkách i zavřených
jen trochu zeleně
brzy už bude snít

tišeji na podzim
šípky a kaštany
rez listí vata snů
válí se po stráni

tak tedy dobře spí
tvář ve snu zkrásní
snad usneš konečně
při čtvrté básni

IV.

Koupání Kačenka
pěnová pohoří
vítr je profoukne
a přece nezboří

Mýdlo je na vaně
v plastové krabičce
ukrývá rybenky
podobno rybičce

kachlíky ručníky
houbička z Chorvatska
pračka už zracela
voda se vymačká

koupou se děvčátka
nemyslí ve slovech
princové po vůních
poletí na křídlech

světla mhou tlumená
horká je kůže
vlezla tam zpocená
vychází růže

v zrcadle ručníkem
utře si okýnko
hezká jsi Aničko,
Zuzanko, Janinko

krém zvláční pokožku
časopis, příručky
jiný je na stehna
jiný je na ručky

horkého fěnu hry
do ráje zvou tě..
Prázdný jen v mém malém
sprchovém koutě

Etuda IV.

na schodech shody přísudků
s podmíněty neznámými
otazník skrytý v živůtku
a nedočkavé rýmy

čekal jsi čekal zbytečně
na nebi křičí vrána
své přímé řeči bezděčně
do mrtva šeptáš zrána

zkus brouzdat tichem beze slov
zapomeň páté pády
už jenom ty pln prázdných strof
jen ticho lesy...

sady

Vánoční odpadková

Plav básni splaškami
kde krysy marodí
V odpadcích za městem
Ježíš se narodí

Z ran místo krve mu
saponát poteče
bude žrát odpadky
i za nás člověče

namísto kadidla
čpavek či cyklon B
kdo třídí odpadky
prý přijde do nebe

Síru a popílek
zajíme hostijí
beranka piju krev
prolezlou chemií

Óda na malířku přerušovaná řevem sousedky

má malá malířka
maluje obrazy
líčka má červená

*a já mu říkám rum a zelená!
se posereš!*

červená karmínem
tizián ve hlase
pod starým komínem
k oblázku sehla se

*debil! mi vypil mlíko
a teď chce buchty*

noc jako omítka
po ránu opadá

*ty vole dovolená na piču
zkažená nálada*

věd'

Bondy

Ach Bondy, Bondy, cos to proved

Jsem z toho trochu na křivo

Vrať se hned zpátky Nebud' labuť

Půjdeme spolu na pivo

Pojd' vytrháme kostky dlažby

a postavíme Buddhův chrám

Hle - Zbyňa už je někde v trapu!

Čtu Kapitál a piju sám

tříští v hlasy
bílé pády
okousné vzpomínky
co dodělat
co zahodit
navyřčené podmínky

ještě ptáci
v hustém vzduchu
pruh pod stropem rozvíří
a své oči
svírám v dlaních
krev z nich chytám v talíři

starý muž má
v zádech chleba
kůrku mysli zpečenou
můj učitel
na kolejích
hlavu z těla svlečenou

Bouřková ukolébavka

Pět tisíc andílků
vyhnali časně spát
Pět tisíc peřinek
na nebi začli stlát

pět tisíc andíků
slzy už roní
pláč dolů dopadá
a o zem zvoní

hromová hrozí hůl
andílky vystraší
oheň a záblesky
všechny je vyplaší

už všichni zalezli
pod husté mraky
Schovej se do peřin
a spinkej taky

pod jabloň

patříš mezi kamélie

v zimě do chladu
a málo zalévat

psalas

na podzim u stromu poznání
až listy opadají
v červených plodech
(tvý oči)
a prázdná zahrada

tvý jméno nelze pochopit
leďa tak
pod šedým nebem
poslouchat jazz

Mezi úhorem a křovím
zhnisaná betonem
chrchlá asfalt
hnusná Blava

Pijeme pivo
s Vladom a Gábi
a je nám zima

Gábika žvaní o Písmákách
a chtěla by abychom tančili na stole
surfuje po emociách

no aj tak je najkrajšia

v mlze a dýmu z cigaret
objímám ji objektivem kamery
najíždím na její pry
a madona pije pivo a směje se
starodávnými očima

je mi třicet a piju pivo
a chci je oba obejmout

Blava je nádherná
Plná tajemství
Jsem jenom chmelová pěna
A sahám Vladovi na stehno

...

holubi sivi
děsivi
v černošedém ránu
sotva vstanu

Za Poříčskou branou
stávám se vránou

Ve starých štukách
čas - ruka

t'uká

Papírová říkávanka

křehké bílé listy spánku
ve snech šílí rudý tapír
tiše šeptám říkávanku
ať jsou bílé jako papír

tiše šeptám až to šustí
slyšíš jak se papír třepí?
bílý anděl snad mě pustí
do obálky s tebou slepí

do tabulky z hlíny vkládám
hieroglyf že jsme sami
z papyru tvých slov pak skládám
nahodilé origami

Co se stane potom

Možná že řekne

Pane

u převeliké lítosti

nevzepjaly se vlny moře

a nevzletěli bílí rackové

V přístavech zhasli majáky

a koráby hledají si cestu ke dnu

Doprovodím ji

a druhého dne narodíš se marně

Potom

mě proměň

ve zmrzlé hnědé listí

pod těžkým sněhem

Má místo stolu
krabici od čaje
a pohled stvolu
když pase
na louce houpací koně

a kdeže jste ji potkal, pane?
A víš že nevím?
jako by vtrhla mezi vítr co vane
kus mraku a kus slunce
durch

Je totiž ta
co se jim hýbou věci pod rukama
Hamlet z její knihy
má chuť na čokoládu a pivo heineken
a když hrajeme šachy
táhnou žirafou na G6
a ona pomerančem na F13!
Nebo tuhle říkám
kytkou brouka asi nezlikvidujete slečno,
leda mi nasadíte brouka do hlavy
a ona najednou:
Brouk!

A pořád gumuje tušku všeho co chtěla říct
jakoby mluvila tím co neřekne

A kdeže jste ji potkal, pane?
Netuším

Připoutejte se

Očividně ji oči nevidí
když startuje podivuhodné letadlo
Připoutejte se prosím k sobě navzájem
odlepujeme se
a sedáme si na lep

Z pilotní kabiny vás zdraví
plyšový medvídek
Prosíme cestující,
aby byli celou cestu nudní
a nekradli z nebe hvězdy
No, na vás se dívám slečno
vy s tím pomerančem
tohle přece nemohou být vaše oči!

V motoru trochu rachtá
a nákladní prostor plný lineckého pečiva
Zavřete prosím oči a představujte si strom

Všichni se nejvíc bojí
co bude jestli
v pořádku přistaneme

Dívka která se rozteče když prší

miluji dívku
která se rozteče když prší
hledám pro ni suchá místa
a trochu se bojím jarních dešťů

neustále mám v hlavě deštník

její vlak přijíždí hodinu po mém
nádraží jako uzel dvou konců
jednoho šátku

nevěděli jsme kam
tak jsem jí řekl
pojd'
nenajdeme spolu po tmě
velice krásné jezero

a nenašli jsme ho vskutku velice krásné
mělo neviditelné břehy
a ani voda nebyla vidět
a nezaslechli jsme vodní ptactvo
a pod žádnou hladinou nepluly ryby

doma četla
z černé knihy
s červeným obalem
a viděli jsme film o smrti a lásce
a cítili jsme
lásku a smrt v jednom bodě
tu beze slov

je nový rok
a já miluji dívku která se rozteče když prší
schovává se pod stolem
a truchlí

neblázni vždyť mám deštník
šeptám dvě stě kilometrů daleko

držím tě za ruku
říkám
a na stůl dopadají kapky deště

Marně času osa mění

po šamotu drápkem škrábe
matné ticho ticho matu
zmary kanou na záplatu
osamnění listy hrabe

hrábě v tichu zaklíněné
klín zasklený za sklem času
Kde tě držím kolem pasu?
pasu po své svaté ženě

pasu si své pasti ve snech
snáším snesitelná smítka
omotám je po omítkách
pavučinou slova ve zdech

vzdechů vzdát se zdát si tání
tančí nic své nepolibky
unikají z rukou rybky
když se ne k ní tiše skláním

tiše skla jsou velmi křehká
měsíc stránky v číslech vlekou
touhy tekou mírnou řekou
nelíbám jí víčka lehká

po šamotu škrábou spáry
tiše maty matou ticho
zmary kouzlí tajný východ
v tajných slovech mari mari

Par avion

H5N1 poštovních holubů

vyříd'te jí že
mým básním vypadaly zuby
a dopisy
se vylily z břehů
a podmáčí noci

jen její linky křížené
s představou na omak bílou

ve 14:52 nemohu pořádně dýchat
mnoho pravých úhlů
v mém bytě
a věty beze slov

a něco ve mně
podívej
jakoby to šlo udělat z dlaní
vymodelovat ze vzduchu
rozvinul bych to jako vějíř
a Ty by ses pořád smála
(nebo plakala)

se mnou

Na výpravu do hor

Na výpravu do hor si vezmeme deštník
a nějaký dývídička
s filmama, kde láska a smrt tancují
v rubínovejch šatech
s dětma za ruku

budeme hladovět
a hltat svý pohledy
a vlezeme do nejstrašnějšího lesa
a budem volat
vrazi vrazi, kde sté?!
celou noc

vezmi ještě
kafe, kousek čokolády
a dřevěnou žirafu
a já bych vzal deku, sirky a třeba Ortena

Po ránu se podíváme na páry z lesa v kopcích
a budem říkat tyvole tyvole
a k snídani bude šťovík
nebo nevím

Nebo ulovíme dinosaura
(totiž, uvěříš mi, že nevymřeli)
a z jeho kůže pak ušijeme stan

Vždycky v 18:00
se budeme půl hodiny
strašně nenávidět, jo?
ale nepřetahuj!

a budem si pak vyprávět ty filmy
který nebude kde přehrát

Kdesi. Někde na pomezí
v čase ojíňeném rezi
v hloubi myslí jak i v hmotě
ve smutcích a rzivé slotě

v nebi popraskaném ptáky
řekla náhle
Já vás taky.

Řekla. Ještě neslyšeně
Napsala to lesklé stěně
Řekla, prstem obkreslila
Černá noc se v úsměv slila

Vzduch zavrňel když se hýbla
Tonoucí se chytal stýbla
a to stýblo bylo lodí
lodí v nebi.

Vzducholodí.

A jak z nebes dolů klesal
odhazoval slova - Hlesal.
Bál se padnout do močálů.

Zahlíd z výšky ostrou skálu...

jistě neumíral prvý!

Úsvit se mu podlil krví
a ta ústa a ty oči
žene vítr po úbočí
bludná voda tlačí hlínu
vzduch má vůni naftalínu

a ta ústa a ty oči
Srdce jež se rozeskočí
utápí se v divé řece

Řekla potom
Já Vás přece...

Hnusná báseň

Ach, hnusná báseň, hnusný verš,...
Hnusně je po rozchodu
Do masturbace rytmicky
zní kapky z vodovodu

Dokola kape: *kapy kap*
a z monitoru září
sprostý film s prostým scénářem
kde skupinka se páří

Je děsná tma a mrtvá noc
a hnusně voda kape
Přestal jsem býti člověkem
však nadále jsem chlapem

Na nebi krásně hvězdy mřou
a mně se o nich nezdá
namísto hvězd teď zajímá
mě jedna pornohvězda

Prý jmenuje se Nikolka
Nastavuje se zády
do jejích útrob vplouvají
postupně čtyři klády

Je ticho, jen to hekání
a v oknech poryv větru
Nad drsnou scénou pláče mých
nemnoho centimetrů

A nejde mi to... Dokola
se do vzpomínek nořím
a znovu znovu - zas a zas
je pokud možno bořím

Ach, hnusná báseň, hnusný verš,...

Srdce i mysl v tahu
A co z mé lásky zbývalo
teď kape na podlahu

Líbí se

Líbí se báseň, je-li hezká
šustí jak stará gramodeska
Jak podél cesty tyčky v plotě
rytmicky pění o prostotě

drnkají, hrkou, vrkocí

Líbí se básni na bocích
Však v odpoledni tichem zpitý
máš strach o její dekubity
a klouby snětí obnažené
a zuby času vyražené

Báseň se líbí zřídka kdy...

Sto lží jí zbývá do pravdy
A přec se líbí, je-li hezká
jak pyj když ve vagíně pleská
jak někdy láska, když se stane...
Však často zbudou rozedrané
dlaně o hřeby marných slov

a z veršů shnilých zeje rov

zpívala
velrybí písničku
rozpíl ji déšť
a přišlo jaro

se sekerou
v zátylku
otvírám okno
Pořád prší!

máš v očích cary DNA
porody na pitevních stolech
mezi prací a nákupy svých předků
něžná lýtka
poznamenaná milionem let

tak třeba tancuj
ale neříkej další básně
neříkej už
zbytečný prostěradla
nekresli tapíry nebo holuby
do deníčků

odešel jsem teprve včera
z míst co jsi opustila
jako když shoří papír
jako když popelář
přibouchne popelnici
a upadne mu špaček

zašívám jizvy
stále odolnější

nemiluju tě
neznám tě
nejeli jsme spolu nikdy vlakem

Tvé Promiň drolím do krabic
a ukládám je za smyšlené skříně
v bytě kde na zdech zaschly hodiny

Věřil jsem že jsi vlaštovka
Na modrém nebi v piruetách
řezala´s do mraků něžnými křídly

a sama´s tomu věřila
bláznivá kukačko
Jenže ty nejsi po rodičích

Sprcha

Zvu svoje vzpomínky do sprchy
přijely právě vlakem
pohublé, smutné, bez vlasů
čekají před barákem

Vzpomínky, které na tebe
uchovat chtěl jsem věčně
žízňivé z hrůzy vagónů
do sprchy vchází vděčně

Kdo způsobil ten koncentrák?
já, či ty? snad si prominem
Co navždy chtěl jsem uchovat
letí teď z hlavy komínem

Vlastnosti vzduchu

Mám rozbroušený hlas když tiše šeptám v kostce domova
Jsou to pohádky pro nikoho co ulpěly v koutcích úst
Umlkávají coby zaschnutá pěna posledních polibků
Pohádky uřezaným uším aby se zapomněly neuslyšené
Pohádky Kde jsi Kdo jsi vyplávané do rytmu
Je ticho
a jako by vzduchem napnuli provazy
o které hraju neozvučenou hlavou
Dva dny jsem nevyšel z domu
a ze stropu myšlenkové stalaktity
k večeru probodávají ještě nevyvětraný den

Jako jed

jde starý muž a veze oheň na korbici
pozítří umírá
dnes hledá v strmých očích
které ho míjejí

jde starý muž a veze oheň

A oni dva se ve tmě
naprosto marně prolínají
za časů kdy se nelze
potkat ani na tři palce

jde starý muž a rozhazuje smrtí
zatímco oni dva
prolínají se do nikam
marně se zkouší vpít
a nechají ho odejít
nepozvednuvše žezlo lásky
které jim nesl

Pot

Ptáci zpoceně kloužou ve slunci
Beze stop pocitů jedu za Veronicou Barr
a v keřích při cestě je sucho drásající mysl
prázdnota, kterou jsem žhavou vytáhl z ohniště

Je léto
Pořád tě miluju a spávám s Veronicou Barr
Jen ničivý chlad zimy užhnulo nevidomé vedro
A z mraků pršet nebude
nanejvýš kápne do sterilních rozhovorů
pot z čela - kapka touhy
mít tak zas alespoň trochu někoho obyčejně rád

Nokturno

Je to noc bez barviv
jen plná konzervantů
aroma setmění
a trochu škrobu

do noci úpěnlivě mlčí psi
a někdo na posteli
je nevědomky cizí

noc plive lavičky
pod lampou značně nahá
z rodidel plodové ředilo
do trávy kape

po ouzkých nocích
hradbách z peří
po plátcích růží
přibíjených hřeby
láska jako stromořadí
na podzim
láska
jako rybí kost

člověk je stroj
kterému je zima

14.12.2008 0:27:52

Hrnčír

Hrnčír se zbytky jarní duhy
ve vousech z trávy - odvěký -
den co den krouží letokruhy
do starých dubů u řeky

Ticho mu vlhne pod rukama
tma je mu noční livrej
Do vůně květin když jsi sama
přimíchá déšť či naději

A třebaže jsi mládě vlčí
samota práh Ti obchází
nachově nad tím z rána mlčí
a sází kytky do mlází ...

Snad nezná lásku že JE z lásky
snad že má pořád práce dost
Na luka seje konipásky
do kopců švestky pro radost

...na odliv

roztrhat korálky a šňůrky z bledých nártů
potichu šeptat si ve stínu údolí
těžko jest nyní slečno myslet na Siddhártu
když právě bolí mě to co mě nebolí

dnes večer nezatopím v kamnech aby hrálo
do dřeva stolu svoje nehty nezatnem
nesmetu ze zápraží prach Vždyť je tak málo
toho co nebylo by pohopouhým snem

hle, vane větroví a topoly se koří
zas podzim přichází o tři měsíce dřív
budeme mlčet jak to listí na nádvoří

budeme čekat až se duny z písku zboří
šeptat si v samotě jak vítr do pohoří
šumnět jak moře, mlčet, čekat na odliv

Nezmrznout Johanko
s pískem pod očima
a aby všechno znova...
Všecko líp...
V tom strašným:
Jaro Léto
Podzim Zima

V tom matným čekání
na holubí cit
Vždyť znáš ty básníky
co s hlínou pod nechtama
oteklí ledem
utloukají slova

a nic se neustrne
kde i mrtvej chcep

tak prosím neřvi

Nech všechny ty „znova“
zajdeme na pivo
a prostě bude líp

vždyť o nic nejde, jen tak existovat

uprostřed ubytovny okno tma

do botníku si boty schovat

pít kafe...

být

vrátným v noci

tkadlec pod lampou tlustý jako vepř

lampa mu dává žrát

a přes den snad zdává se mu o včelách

po ránu krabicové město

z levného vína

vzduch, nadechni se, voní spánkem

sny o včelách a nahých dívkách

oblečených jen v korálcích

v tu chvíli navždy v bezčasí

v tramvaji bez trolejí

zastavit pohled o hrany

zmrazit sluch o zvuk autobusů

v horizontálních krajínách

jen duše duchodcovy t'uká hůl

proč nespátřili spáti anděla

v sádrové meditaci

v prasklině ve zdi

proč ne